

[Lilli Gyldenkilde]

det at henvise til, at det foregår decentralt og man ikke kan få sat nogen penge af til det.

Når vi alle sammen er fuldstændig enige om, hvor de største problemer ligger, er det derfor interessant at høre, om der ud af det kunne komme, at der bliver sat nogle ekstraordinære midler af. For det bliver nødvendigt, ikke mindst fordi specialarbejderskolerne – og det er jo dér, de kvinder, vi taler om, bliver uddannet – i øjeblikket laver kurser, som er bestillingskurser fra virksomhederne. De bliver puttet ind, fordi der, rigtigt nok, også er arbejdspladser i dem, så derfor er det vigtigt og rigtigt, at man gør det, men det må jo ikke betyde, at der til gengæld ikke kan blive tale om, at kurser, som er påbegyndt, og hvor man er midt i et forløb, ikke kan komme til at fortsætte. Det er jo helt grotesk, ikke mindst når man har hørt på alle de smukke ord, der er blevet sagt her i dag.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er godt, at folketingsmedlemmerne følger livligt med i den lokale debat om uddannelserne, for det er med til at give en god og konstruktiv drøftelse.

Det ligger sådan, at sagen vedrørende Århus ikke var færdigforhandlet den 15. januar. Jeg har netop nu modtaget et notat om, at det på nuværende tidspunkt ikke har været muligt at indprioritere dette nye, tredje projektforsøg i aktiviteterne på Specialarbejderskolen i Århus. Det vil jeg nu gå hjem og se på om vi kan gøre noget ved, men jeg vil ikke herfra love, at vi gør noget ved det, for jeg respekterer det decentrale system. Jeg respekterer, at vi har nogle lokale organer, der er med i prioriteringen af de forskellige projekter, og det håber jeg også at Folketingets flertal gør, for det er faktisk den måde, arbejdsmarkedets parter, lønmodtagersiden såvel som arbejdsgiversiden, får medindflydelse og medansvar for udviklingen på. Men jeg vil kigge på sagen.

Ebba Strange (SF):

Det var meget lidt svar, jeg fik på mine spørgsmål. De var også mere rettet til undersyningsministeren og indenrigsministeren, men det kunne jo godt være, at statsministeren også kunne have svaret på dem. Nu må vi så gå videre med dem på anden vis. Det er lidt ærgerligt, for det lader jo til, at når

der er en minister til stede, kan man få nogle af tingene klaret op med det samme, og det ville have været meget rart, hvis vi også havde kunnet det på nogle andre områder.

Jeg synes – hvis jeg må gentage – at statsministerens svar bar noget præg af det, der står i redegørelsen, og hvordan vi så kommer videre med de spørgsmål, vi har stillet, bliver så op til os selv. Det synes jeg er lidt ærgerligt. Jeg kunne godt have tænkt mig at få mere ud af det.

Men i forlængelse af denne debat, og også fordi arbejdsministeren er her endnu, vil jeg gerne sige, at det er jo rigtigt, som statsministeren siger, at ligelønsloven ikke forhindrer, at der er lønforskelle inden for de forskellige brancher. Det er helt sandt.

Det, jeg spekulerer på, er, om man kunne forestille sig, at Arbejdsministeriet deltog i, tog initiativ til, indledte forhandlinger med fagbevægelsen og arbejdsgiverne om, hvorvidt vurderingen af de enkelte fags lønmæssige værdi er rigtig.

Der skete jo noget spændende, da Danmark skulle bøje sig for det EF-direktiv, hvorefter det ikke mere skulle hedde »lige løn for lige arbejde«, men også »lige løn for arbejde af samme værdi«, og mit indtryk er, at vi jokker så meget rundt i gamle traditioner om, hvilken værdi arbejdet har, at vi bare holder fast ved det. Det er selvfølgelig arbejdsmarkedets parter først og fremmest, det ved jeg godt, men det kunne jo være, at Arbejdsministeriet også havde et vist ansvar, da det nu er en lov, der er vedtaget her i huset.

Er det givet, at det arbejde, kvinderne udfører som kvindearbejde – jeg tænker ikke på kvinder i mandefag, jeg tænker på kvindefagene – til tid og evighed lønmæssigt skal være vurderet lavere end mandefagene? Det er jo en del af problemet. Jeg vil gerne spørge, om det overhovedet er noget, man beskæftiger sig med i Arbejdsministeriet, eller man helt overlader det til arbejdsmarkedets parter.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg forstår godt, at fru Ebba Strange rejser spørgsmålet om ligeløn og spørger, om det ikke er et område, ministerierne og i særlig grad Arbejdsministeriet burde gribe ind i og tage initiativ på. Jo, men på den anden side er det jo et hovedprincip, at sådanne anlig-